

Práce se skládá ze dvou žánrově odlišných částí: jako druhá z nich je podána ta část textu knihy FIDLEROVÁ, Alena; BEKEŠOVÁ, Martina, a kol.: Repertorium rukopisů 17. a 18. století z muzejních sbírek v Čechách II (K–O). Praha: Nakladatelství Karolinum, 2007, za jejíž konečnou podobu je zodpovědná autorka práce (asi 560 stran tisku). Je to praktická ukázka způsobu zpracování a zpřístupnění velkého množství rukopisného pramenného materiálu tak, aby mohl být úspěšně využíván vědci různých oborů zabývajících se raným novověkem, a zároveň je to i součást pramenné základny pro úvahy první části práce, tj. doprovodné studie. Tato studie, která ale vychází i z ostatních dosud vydaných částí Repertoria, si vytýká několik cílů: Z hlediska informativního přehledně shrnuje obsah Repertoria, tj. to, jaké rukopisy v něm jsou či nejsou zastoupeny (z hlediska stáří, použitého jazyka a žánru či tematiky) a jaké jsou patrně příčiny tohoto stavu. Z hlediska metodologického se zamýšlí nad tím, jaký přístup je nejvhodnější zvolit nejen při zkoumání raněnovověkého českého jazyka a literatury, ale obecně při zkoumání kultury (především lidové) raného novověku jako takového. Z hlediska úže bohemistického se snaží naznačit některé směry bádání, pro něž by mohly být rukopisy Repertoria vhodným materiálem. Studie ukazuje, že převážná většina rukopisů obsažených v Repertoriu spadá do sféry lidové kultury (byly sepsány příslušníky nižších vrstev nebo jim byly určeny nebo jimi byly recipovány). Rukopisy určené vzdělané elitě jsou v muzejních sbírkách obsaženy spíše výjimečně, především tehdy, byly-li do nich inkorporovány knihovny zrušených klášterů. Navíc bývají tyto rukopisy jen zřídka psány česky, pro diachronní výzkum češtiny mají tedy jen malý význam.